

Overdenking in de Adventszangdienst, Capelle-Schollevaar, 12 december 2004, 16.00 uur

Lezing: Lukas 1: 26-56 Thema: 'Bent u al klaar voor de Kerst?'

Waar wordt die engel Gabriël nu toch naartoe gestuurd? Heeft u het opgemerkt? Niet naar Jeruzalem, of nog aanzienlijker, nog prachtiger: naar Rome. Nee, naar Galilea. De meest verachte provincie van het gebied waar het Joodse volk woonde. Bezet door de Romeinen.

En hij wordt niet naar een koninklijk paleis gestuurd, maar naar een huis. Een gewoon huis.

Daar, in dat gewone huis, komt de engel op bezoek bij een heel gewoon meisje. En zij krijgt die overweldigende boodschap: 'Gegroet Maria, je bent begenadigd! De Heer is met je!' Vindt u het een wonder dat Maria hevig schrikt? Het zal je maar gebeuren: plotseling oog in oog staan met een engel! En dat is nog maar het begin! Want dan komen die adembenemende woorden: 'Luister, je zult zwanger worden en een Zoon baren, en je moet Hem Jezus noemen. Hij zal een groot Man worden en Zoon van de Allerhoogste worden genoemd, en God, de Heer, zal hem de troon van Zijn vader David geven. Tot in eeuwigheid zal Hij Koning zijn over het volk van Jakob, en aan Zijn koningschap zal geen einde komen.'

Langzaam begint het door te dringen tot Maria: 'Dit Kind, waarvan ik de moeder mag gaan worden, dat is de beloofde Messias! Na al die honderden jaren dat er gewacht is op Zijn komst, is het zover! Eindelijk... eindelijk... en dan... door mij!!' Maria's leven staat nu totaal op z'n kop. En constant gaat het rond in haar gedachten: 'Hoe is dit mogelijk? Hoe is dit mogelijk?! Zo iemand als ik? Een gewoon meisje uit een veracht dorpje in een provincie waar iedereen de neus voor ophaalt. Waarom heeft God mij uitgekozen? Waarom is Hij alle rijke en aanzienlijke vrouwen voorbijgegaan en is Hij naar mij toegekomen? Een onaanzienlijk meisje zoals ik? Waarom? Waarom ik?' Ze ligt erover te piekeren, 's nachts op haar matras. Ze kan de slaap niet vatten. 'Waarom zo'n gewoon iemand als ik?' 's Morgens loopt ze met die vraag naar de waterbron, en ze loopt er weer mee terug. 'Waarom ik?' En soms vergeet ze te eten, en zit ze opeens te staren in de verte. 'Hoe kan dat nou? Wie ben ik, dat God mij heeft uitgekozen?'

En zo rijpt er in haar hart een lied. En ze gaat op weg, op weg naar Elisabeth, haar verre familielid. Steeds duidelijker wellen de woorden op uit haar hart. 'Mijn ziel prijst en looft de Heer, mijn hart juicht om God, mijn Redder: Hij heeft oog gehad voor mij, Zijn minste dienares. (...) Hij toont Zijn macht, en de kracht van Zijn arm, en drijft uiteen wie zich verheven wanen. Heersers stoot Hij van hun troon en wie gering is geeft Hij aanzien.'

Die boodschap uit de Lofzang van Maria, die boodschap klinkt vanmiddag indringend door: God kijkt anders! Hij ziet wat een mens niet ziet. Mensen kijken naar de buitenkant. Als je rijk bent, en je kunt alles doen wat je hartje begeert, dan heb je de bronzen plak te pakken. En als je ook nog beroemd bent, dan heb je het zilver. Maar als je dan ook nog bloedmooi bent, dan heb je het helemaal gemaakt: dat is de hoofdprijs: goud!

En dat betekent: als gewoon mens kun je het wel vergeten.

Vanmiddag is dit de boodschap van de Bijbel, door de Heilige Geest Zelf geïnspireerd: God kijkt niet naar de buitenkant! Hij kijkt naar ons hart. Wij kunnen nog zo rijk zijn, nog zo beroemd, nog zo mooi, als wij het dáármee denken te redden, dan wacht ons een bittere teleurstelling. Nee, wanneer bent u waardevol voor God? Wanneer kan God wat met jou beginnen? Als je alle hoogmoed opzij zet,

en als je met lege handen naar Hem toe gaat. Als u nederig bidt: 'Heer, hier ben ik. Ik ben een heel gewoon mens, en ik weet dat ik op allerlei fronten de fout in ben gegaan, en nog steeds ga. Maar ik doe een beroep op Uw liefde: wees mij, zondig mens, genadig!' En juist dan, als wij het niet verwachten, wil God ons zegenen, en wil Hij ons weer gebruiken tot een zegen voor anderen.

Ik kreeg een mooi boekje. Het heet: 'De meester aan zet. De hand van God in en door gewone mensen'. Het gaat over het werk van de zendingsorganisatie OM, Operatie Mobilisatie. OM-medewerker Doug Nichols vertelt dat hij in 1967 in India was om zendingswerk te doen. Hij wilde van alles! Maar hij kreeg TB, tuberculose, en hij werd opgenomen in een sanatorium. Toen dacht hij: 'Ik ga hier evangeliseren!' en hij wilde aan iedereen folders uitdelen en boekjes. Maar niemand wilde iets met hem te maken hebben. Iedereen zag hem als een rijke Amerikaan, ook al verdiende hij, als OM-zending, nauwelijks meer dan zij. Doug Nichols voelde zich down en ziek. Hij sprak de taal niet, en voelde zich eenzaam. Niemand wilde met hem omgaan. Op een nacht werd hij wakker door een hoestbui. In het donker kon hij net zien, dat een patiënt tegenover hem op de rand van zijn bed zat. Hij probeerde op te staan, maar dat lukte niet. Het was een oude man. Doug hoorde hem zachtjes huilen. De volgende morgen begreep hij wat de man had willen doen: hij wilde naar de WC. Omdat hij te ziek was en dat niet gelukt was, had hij in zijn bed geplast. Het stonk verschrikkelijk op de zaal.

Iedereen werd boos op de oude man. De verpleegsters verschoonden zijn bed, al mopperend, en ze gingen ruw met hem om. De man maakte zich klein en keek bang. De volgende nacht werd Doug opnieuw wakker. En weer zag hij de man op de rand van het andere bed zitten. Howel hij zelf ziek was, en weinig kracht had, liep hij naar de oude man, tilde hem omhoog en leidde hem naar de WC, een kleine stinkende ruimte met een gat in de vloer. De volgende morgen gebeurde er iets ongelooflijks. Eén van de andere patiënten had alles zien gebeuren. Hij maakte Doug wakker met een kopje heerlijke dampende thee. Daarna maakte hij met gebaren duidelijk, dat hij graag zo'n klein boekje van hem wilde. Die dag kwamen er steeds meer patiënten, en ook: verpleegsters en artsen. In dat sanatorium werden verschillende mensen christen. Hoe werkt God? Kiest Hij alleen de sterke, krachtige, mooie, knappe, pientere, goedgebekte, intelligente, vooraanstaande mensen uit? O zeker, God kán door knappe, sterke en intelligente mensen heenwerken. Maar Hij heeft een voorkeur voor die mensen, die in deze wereld niet in tel zijn. Eenvoudig. Heel gewoon. Als wij ons zwak voelen, zoals Doug Nichols in het sanatorium, als wij ons met lege handen voelen staan voor God, dan neemt Hij ons bij de hand, Hij zegent ons en door ons heen doet Hij Zijn grote werk.

Waar het ten diepste om draait, dat is ons hart. Als dat vol zit van onszelf, dan is er geen plaats meer voor God. Maar als we nederig, en met liefde bij God komen, met open handen, dan wil God in ons komen wonen. Zoals dat bij Maria letterlijk gebeurde, zo wil Hij dat in ons leven figuurlijk doen. Hij wil ons dan volmaken met Zijn Geest. Advent, dat is: onszelf leegmaken, ruimte maken voor God. Zó, zo alleen kunnen we Jezus ontmoeten. Bent u al klaar voor de Kerst? Amen.

René van Loon, 010-4426280, c.m.van.loon@freeler.nl